

Van Oldenborghblauwtje

Dochter is druk bezig met leren lezen en schrijven. Ze geniet duidelijk van het optekenen van de eerste zinnetsjes. Letters in de goede volgorde maken woorden, haar woorden vormen zinnen en de eerste zinnen smeedt ze al aan-een tot een verhaaltje. Misschien krijgt ze ooit zodanig de smaak te pakken dat ze schrijver wil worden. Die keuze moet ik haar dan ont-raden. De tucht van het schrijver-schap brengt met zich mee dat die geestige woordspeling of die fraai gevonden zinswending slechts eenmalig gebruiksrecht heeft. Als plagiaat - het overschrijven van andermans teksten - een zonde is, dan is het lenen en hergebruiken van je eigen verzinsels een dood-zonde. Een schrijver die zich houdt aan de regel dat eigen werk recir-culeren taboe is, ziet al schrijvende de hem nog toegestane taalvoor-raad opdrogen. Langzaam raakt hij opgesloten in een zelf opgetrokken taalgevangenis, steeds harder op zoek naar een ontsnappingstruc om bij nieuwe zinnen te komen. Ik probeer deze keer als vlucht-route een moeilijk woord, namelijk serendipiteit (even nazoeken in oud werk.... nee, inderdaad nog niet eerder gebruikt). Volgens een woordenboek is serendipiteit 'de gave om door toevalligheden en intelligentie iets te ontdekken waar men niet naar op zoek was', maar een gemakkelijker te bevat-ten omschrijving is deze: 'je bent op zoek naar een naald in een hooiberg en je komt daar met een mooie boerenmeid weer uit rollen'. Laatst bracht een collega op het werk, met wie ik af en toe bij de koffieautomaat de stand der natuur doorneem, mij het hoofd op hol door enthousiast te verhalen over een uniek blauwtje dat jaren gele-den hier vlakbij zou zijn ontdekt.

Aan de Van Oldenborghweg, een mooie noord-zuidverbinding in ons duingebied. Vandaar de naam voor deze vlinder: het Van Oldenborghblauwtje. Ik verslikte me bij dit bericht haast in de machinecappuccino. Een lokale blauwtjessoort hier om de hoek, en ik, prutser, had daar nooit van gehoord, wat krijgen we nu! Goed, hij had het verhaal ook maar van horen zeggen en beloofde te zullen achterhalen waar de klepel van dit klokje hing. En daar ging hij, op zoek naar de naald in de hooiberg. Een poosje later kwam hij met het ware verhaal op de proppen, na de nodige navraag te hebben gedaan bij zijn bron, en daar weer de bron van, en daarvan weer de bron. Uiteindelijk bleek het te gaan om *Hadena irregularis*, geen blauwtje maar een uiltje. Een ooit in Nederland uitgestorven gewaand vlindertje, dat enkele decennia terug werd herontdekt door een (inmiddels hoogbe-

jaarde) vlinderaar, die destijds veel onderzoek verrichtte in het Noordhollands Duinreservaat. De rups van wat officieel de oorsileneuil heet, leeft in de bloemen en zaaddozen van de oorsilene. Een schaars voorkomende plant, en het bijbehorende uiltje is zo mogelijk nog schaarser en inmiddels misschien alsnog uitgestorven. De bekende vindplaatsen betreffen vrijwel steeds de eerder genoemde Van Oldenborghweg. Vandaar dat het beestje in selecte kring bekend staat als het Van Oldenborghuiltje.

Deze zomer ga ik mij beslist met het gewapende oog op veldjes van de spaarzame oorsilene werpen. Wie weet tot welke onverwachte ontmoeting de combinatie van geluk en intelligentie dan weer gaat leiden.

Tekst: René Marcelis
Tekening:
Peter Wetzels

Deze rubriek heeft een nieuwe tekenaar: Peter Wetzels. De redactie bedankt Kees Verbeek hartelijk voor al zijn bijdragen sinds 2008!